

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Jag är så trött! Jag orkar inte längre! I mitt vardagliga värv som specialist i arbetsmedicin får jag ofta höra om livet som imploderar. Präster i Nordisk-katolska kyrkan är inte avlönade av kyrkan utan försörjer sig och lever vardagliga liv likt församlingen i övrigt. Som läkare möter jag dagligen människor som är utmattade och utarbetade. Pressade av yttre omständigheter och jagade inre krav, drabbas påfallande många och en bekymrande stor andel unga människor av att de blir utmattande. Urlakade. Förtvivlade. Förvirrade.

Många kloka läkarkolleger har diskuterat samband och orsaker. Utan att gå in närmare på dessa, kan man i varje fall sluta sig till att de utmattade både har förlorat kraft och frid. Vissa förstår att de har förlorat sin kraft, medan andra inte ens förstår frågan "var hämtar du kraft?"

Inte sällan uttrycker utarbetade människor en genuin förvåning över att de har nått vägs ende med en smäll. Man trodde aldrig att detta utmattningsselände skulle kunna hända en själv, utan bara andra. Man får således lära sig ödmjukheten den hårda vägen.

Så varför den hårda vägen?

Att vilja allt och kräva sin rätt till allt samt försöka hinna med allt har ett högt pris; bortsett från att det inte är möjligt. Ödmjukheten för detta har ett högt pris.

Vad har gått oss förlorat under det att vi inte inser vårt högmod och stolthet, utan att vi "bara kan köra på"; trots alla symptom och varningar från vänner?

Måttfullhet har gått oss förlorat.

De utmattade blev möjligen fartblinda, inte sällan av god vilja, varpå de förlorade fattningen och greppet på vägbanan som gav vika. Somliga drabbas blott av en sladd, medan andra kör av vägen och tar allvarlig skada.

Man kan även uttrycka det som att vi har förlorat våra marginaler i vardagen. Vi tar risker i vårt arbetsliv och pressar in ett mindre rimligt privatliv, medan vi krediterar vår hälsa.

Så var hämtar vi kraft? Från Herren!

Och hur finner man den? Genom bön; såsom genom den heliga Birgittas bön "Herre visa mig din väg och gör mig villig att vandra den." (jmf. Ps 25:4)

Förra söndagen gestaltades vikten av samarbete och att följa Herrens väg. Änkan i Serefat och Elias samarbete mötte dock motgång i dagens text. Denna söndag handlar om frigörelsen ur förgänglighetens trälldom. Låt inte ens sjukdom eller död komma er emellan. Åkalla Herren. Lita på Herren och bär varandras bördor så att vi uppfyller Kristi lag.

I Pauli brev till församlingen i Efesos utvecklas detta till att även be för varandra: "Jag ber att han i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande" (Ef 3:16). Så bed för varandra.

I dagens evangelium hörde vi hur Kristus uppmanade de sorgslagna att sluta gråta. Det skulle kunna betraktas som ett slags uppmaning till att inte misströsta; att sätta sin lit till Herren. Det kan tyckas en aning strängt i våra dagar, men orden kommer från Fridsfursten. Misströsta inte.

Ingen har påstått att livet är lätt att leva. Trots Bibelns Glädjebudskap finns det inget stöd för att jordelivet kommer att vara lätt att leva som kristen; tvärtom, men du har gudomligt stöd i livet från Herren själv.

Frigör dig således från förgänglighetens trälldom!

Hämta kraft från Herren!

Fr Albertus Magnus